

[Industriministeren]

positive bemærkninger om materialeteknologien, som indgår som et program i regeringens nuværende oplæg.

Det er naturligvis programmer, som har en vis grad af selektivitet, men som så sandelig virker generelt over for en lang, lang række af virksomheder, og det står alle åbent at tage imod de tilbud, som man herved kommer frem med. Den type af selektivitet kan vi fra regeringens side absolut gå ind for.

Hr. Ivar Nørgaard taler om at satse på bestemte projekter, og det har vi da så sandelig meget længe gjort, f.eks. i udviklingsfondsregi. Derimod er det bærende element naturligvis, at det er projekter, om hvilke primært virksomhederne skal komme og sige: »Her har vi nogle ideer«. For det er jo herfra, ideerne genereres. »Vi har en idé om, at der her er udviklingsmuligheder, men vi har ikke kapitalressourcer eller tør ikke tage den risiko, der er forbundet med et projekt, som ligger måske på det lidt længere sigt«. Her er der i høj grad muligheder for ikke alene i det eksisterende system, men så sandelig i endnu højere grad i det system, som vi lægger op til, at det offentlige kan deltage. Kapitalen i forbindelse med disse projekter skal så, som vi har sagt – og jeg har ikke hørt den modsatte opfattelse fra oppositionens side – hvis projekterne fører til resultater, betales tilbage.

Rumfartsforskningsprogrammerne blev nævnt. Jeg skal ikke gå dybt ind i det, men vil gerne sige, at det ligger fortrinsvis inden for undervisningsministerens område. Men jeg vil da gerne sige, at undervisningsministeren og jeg er meget enige om, at den form for støtte, som er 100 pct. støtte til projekter, ikke er en støtteform, som vi bryder os om. Den form for støtte, som indgår i dette, er mere eller mindre krone for krone, og efter de generelle bemærkninger, som jeg normalt har hørt fra politikerne her i Tinget, deler så sandelig ikke ret mange den opfattelse, at det er den måde, man skal støtte udvikling på.

I øvrigt er de hidtidige erfaringer, at selvfølgelig får de pågældende virksomheder – det er meget få, som deltager i disse rumforskningsprogrammer – et udvidet know-how, men der sker stort set ingen spredning fra disse virksomheder til andre virksomheder, og et andet bærende element i det offentliges deltagelse med hjælp under forskel-

lige former er, at der må være en vis grad af spredningseffekt til andre virksomheder.

Med hensyn til Eureka er det da rigtigt, at det er beskedne midler, der er sat af foreløbig, men jeg har også her fra talerstolen tidligere sagt, at regeringen følger det interesseret, og det indgår også som muligheder og er omtalt i vore programmer. Vi vil prøve at se på, hvordan vi får matchet virksomhedernes ønsker med de ressourcer, der er til rådighed.

Jeg vil gerne sige – det kom hr. Bjørn Westh tidligere ind på – at svenskernes enbære satsning på dette område er faktisk virksomhederne selv. Når man taler om 1 mia kr. i Sverige på dette område, er det virksomhederne selv, der ønsker at satse, og det element, som går igennem i de fleste europæiske lande, der indgår i diskussion om Eureka, er, at det ikke er tilskudsmidler, men lånemidler i forbindelse med disse projekter.

Hr. Larsen-Ledet stillede tidligere et spørgsmål – jeg beklager, at jeg ikke havde tid til at komme ind på det – om Eksportfremmerådet. De overvejelser, man gør sig vedrørende Eksportfremmerådet, er så sandelig ikke, at beslutningen i dette råd pludselig skal overtages af embedsmænd. Jeg ville anse det for at være overordentlig u hensigtsmæssigt, at alle ideerne omkring eksportfremme pludselig skulle skifte fra det betydelige private islæt, der har været her, over til, at det skulle være embedsmændene, der skulle afgøre det.

Derimod er den formodning, hr. Larsen-Ledet kom frem med, rigtig, at det nok ville være hensigtsmæssigt at nedtone organisationernes meget stærke placering i denne sag, nemlig eksportfremmen omkring bevillingsråd osv., idet dette område faktisk er så privatiseret i dag, at jeg vil sige, at da de beskæftiger sig med fordeling af ca. 300 mill. kr. offentlige midler, synes jeg nok, det er rimeligt, at det offentlige også er med til at fastsætte visse af kriterierne og se på, at der er en passende mængde dynamik. Det er ikke bare et spørgsmål om, hvad lige præcis virksomhederne reflekterer.

Fru Anne Grete Holmsgård kom ind på Teknologirådet igen, og jeg er meget enig med hende i, at når vi ser på sigtet i teknologudviklingerne, er selvfølgelig de ideelle teknologier dem, som ikke skaber miljøproblemer. Der er en lang vej at gå, men jeg er ganske enig i, at det er en interessant vej, og